

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 4
28 Jan.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

29 årg.
1912.

Guds barns sällhet.

Matt. 5: 1—12.

åra textord äro tagna från Jesu bergspredikan. Det är en underbar predikan, förvisso den märkligaste som blivit hållen på jorden. Den är värd att läsas många gånger, så att man kan den och har den i minnet.

Ty ur denna predikan kan den förståndige lära sig vishet och den enfaldige förstånd, den syndfulle kan här lära sig renhet och den självbelätne ödmjukhet. Världens store kunna här lära sig känna ansvar, och de små och fattiga att med tro och förtröstan blicka upp till den Gud, som föder fåglarna under himmelen och kläder liljorna på marken samt låter sin sol gå upp över onda och goda och låter regna över rättfärdiga och orättfärdiga.

Jesus lär oss här, att den Guden är vår käre himmelske fader, och att vi få vara hans barn. Han säger oss, att Gud sänt honom i världen för att upprätta ibland oss himlarnas rike, och han visar oss, hurudant sinnelag vi skola äga för att komma in i detta rike.

Om de små barnen säger Jesus, att himlarnas rike hör dem till. Men till oss äldre säger han, att vi skola omvända oss och bliva såsom barn, annars komma vi aldrig in i himlarnas rike. Men för eder, barn, gäller det således att bevara och förbliva i barnasinnets, eljes misten I Guds rike.

Men det är en stor sällhet och en oändlig ära att vara ett Guds barn

och att äga himmelriket. Ja, denna lycka bör uppväga all sorg över fattigdom och begränsning, all bedrövelse över svaghet och brist och synd. Ty Jesus säger i vår text: "Saliga äro de i anden fattiga, ty dem hörer himmelriket till. Saliga äro de bedrövade, ty de skola bliva hugsvalade".

Men kännedom om den egna fattigdomen och sorgen över sig själv föder mildhet och saktmod i sinnelaget, samt en innerlig längtan, som liknar hunger och törst, efter rättfärdighet. Om dem, som äga ett sådant sinnelag, säger Frälsaren: "Saliga äro de saktmodiga, ty de skola ärva jorden. Saliga äro de, som hungra och törsta efter rättfärdigheten, ty de skola bliva mättade".

Den som själv har längtat och hungrat och blivit välsignad av Gud, den människan får ett kärleksfullt och barmhärtigt sinne, som ömmar för nödens och lidandets barn med "dolda sorger och sjuka sinnen", och hon söker hjälpa och lindra varhelst hon kan det. Jesus prisar en sådan människa salig, sägande: "Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall ske barmhärtighet".

Jesus slöt de små barnen till sitt bröst och lade sina händer välsignande på deras huvud, emedan de voro ödmjuka och renhjärtade. Det gäller för barnen, när de växa till i ålder, att de bevara sina hjärtan rena och inte släppa synden in där. Det gäller för dig, liten, att du beder din frälsare, att han dagligen renar ditt hjärta, så att du varder vitare än snö och ständigt stänger dess port, att inte det syndiga och orena slipper där in. Då skall

du städse kunna skåda Gud och fröjdas av hans närhet. Jesus säger också om sådana barn och om sådana människor: "Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud."

Gud kallas fridens Gud, och hans barn äro fridens barn. Ett Guds barn söker därför städse stifta frid, endräkt och försoning här ibland människorna på jorden. Se till, att det inte är kiv och avund mellan dig och dina syskon, mellan dig och dina kamrater! Retas inte med dem utan tala vänliga, kärleksfulla ord, när det behöves. Lugna och stifta frid! At sådana har Jesus tänkt ut ett riktigt vackert namn. Hör och göm hans ord: "Saliga äro de som stifta frid, ty de skola kallas Guds barn".

Men den, som bär ett så vackert namn, kan ändå få lida förföljelse för rättfärdighetens skull. Vilja vi leva rättfärdigt och inte ta del i orättfärdigheten, så kommer förföljelse. Josef tog inte del i brödernas synd, och därför fick han lida. När kamraterna öva fusk och slarv i klassen, och du säger ifrån att det är orätt och inte vill vara med därom, så kan det komma förföljelse. Men om så sker, så bör du bära det med jämnmod, ja, med fröjd, ty Jesus säger: "Saliga äro de, som lida förföljelse för rättfärdighetens skull... Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i himmeln".

Men den som har att vänta en stor lön i Guds himmel, den som är ett renhjärtat och fridstiftande Guds barn, den är nog den allra lyckligaste och saligaste redan här på jorden.

J. B. Gauffin.

En nyårsdag.

Forts. fr. föreg. n:r.

På kvällen lyckades Johan få tag i några av faderns patroner, och nästa morgon, då Rasmus hade gått till sitt arbete, smög sig Johan ut med bössan på axeln. I samma ögonblick, som skottet hördes uppifrån Petters hem, lade Johan bössan till kinden och fingret på trycket. Nu var det naturligtvis hans mening att skjuta i luften, men han förmådde icke hålla det tunga geväret, utan hela laddningen rök upp på stugans halmtak.

Johan blev ju mycket förskräckt, men då han icke såg någon eld, bara litet rök, menade han, att ingen skada hade skett, och han tröstade sig med, att snön som låg på taket säkert skulle kväva denna smula rök.

Plötsligt slog likväl lågan ut från taket, och medan Johan snyftande gömde sig bakom ladugårdsväggen, brann hans barndomshem ned till grunden.

På en trädstam utanför det nedbrända huset sulto Rasmus och Karin och visste knappt, vad de skulle säga till sin förtvivalde gosse. Ibland bannade de honom och ibland gräto de. Så hade de väl kunnat sitta hela dagen, om icke godsägaren hade kommit och avbrutit dem med frågan om huru olyckan skett.

Då måste den skamsne Johan berätta om sin olydnad och sin oförsiktighet. Och godsägaren Helmer stod lugnt och hörde på alltsammans.

“Jaså, ja, det där måste vi nu talas närmare vid om“, sade han till slut. “Men kom nu med mig upp till gården alla tre, så få vi försöka att hitta på någon utväg.“

Godsägaren var en god man, som hade hjärtat på rätta stället. Men han var tillika en sträng och bestämd herre, och det var med bävande hjärta, som Johan tillsammans med föräldrarna trädde in i herr Helmers kontor.

Godsägaren nickade vänligt och sade, vänd till Rasmus: “Ja, jag har tänkt, att du och Karin skulle få flytta hit upp på

gården och bo i brygghusbyggningen så länge. Där står ett par rum tomma för närvarande. Gå nu ned i köket och få litet mat och tala med hushållerskan om att få litet möbler och sådant där. Under tiden skall jag tala litet med er gosse här.“

Karin och Rasmus gick, och Johan blev ensam kvar hos den mäktige mannen.

“Kom nu hit, Johan“, sade godsägaren. “Jag har en hel hop att tala med dig om. Det är just ett fint sätt du har att börja det nya året, det må jag säga! Jag har känt din far och din mor nu i många år, och jag vet, att de hava sökt fostra dig till lydnad. Och nu hör jag, att du likväl trots din fars bestämda förbud har tagit hans bössa och därigenom fört både sorg och olycka över dina föräldrar. Det är alltid ledsamt, när barn äro olydiga, men när de mot föräldrarnas vilja röra vid skjutvapen eller leka med elden, då kan det ej annat än föra olycka över dem och deras hem. Tackade du inte Gud och dina föräldrar i går afton för det gamla året och lovade att bli en snäll gosse i det nya året? Och så börjar du året på det viset! Du borde skämmas, gosse.“

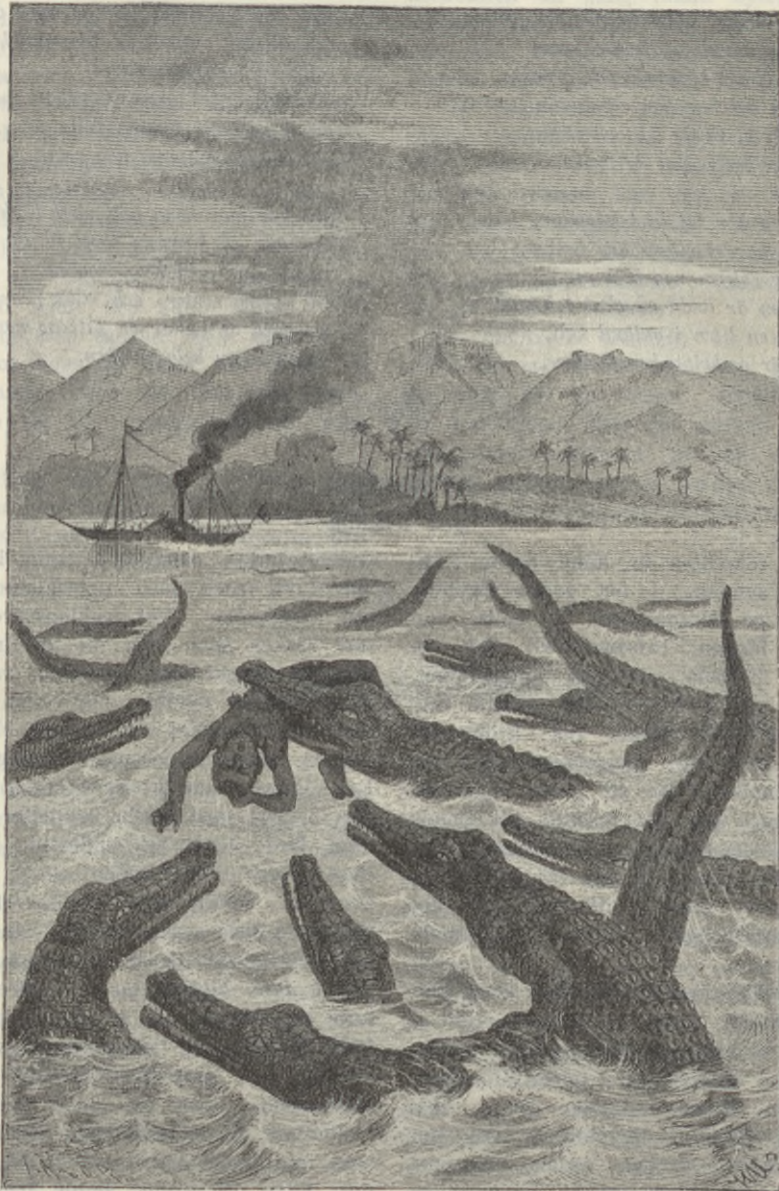
Johan grät, som om hans hjärta velat brista. Han kunde blott viska fram ett enda ord: “Förlåt!“ Då tog godsägaren hans hand och fortsatte med litet mildare röst:

“Förstår du nu, att det är din olydnad, som fört med sig dessa ledsamma följder? Och vill du hädanefters försöka bli en snäll gosse, som gör dina föräldrar glädje, så skall du få se, att allt blir väl. Bed Gud och dina föräldrar om förlåtelse, så kan du med tacksamhet börja det nya året, och din far och mor kunna glömma den sorg, du vållat dem på årets första dag. Låt oss nu följas åt ner och tala om för dina föräldrar, vad du lovat, och må Gud hjälpa dig att hålla ditt löfte!“

(Slut.)

MOR OCH BARN.

KROKODILERNAS BYTE.

Mor och barn.

Med teckning.

Runt om mor höna är pip och spring,
när hon därute spatserar kring
i sol'n bland blommor och grönska,
ty barn det har hon ett dussin jämnt,
och alla älska de lek och skämt,
och mat beständigt de önska.

Nog kan hon bli litet huvudyr,
ty hon har ej ett så lätt bestyr,
det var och en nog begriper,
men hon är ändå så glad och stolt
åt var en liten i gullgul kolt,
som där omkring henne piper.

Och hur hon gläds, när de växa opp
och få små vingar på dunmjuk kropp
och själva börja att leta
bland jord och grus efter litet mat
och i en blink tömma fulla fat,
det kan en mamma nog veta.

Nu har mor höna helt visst tänkt ut,
hur hon på hungern skall få ett slut,
ty hon tar med hela flocken
till »stora syster» och »lille bror»,
och med de bullar de fått av mor,
de matu nu hela skocken.

E.L.L.A.

Krokodilen.

Med teckning.

Krokodilen är känd sedan årtusenden. I det gamla Egypten på faraonernas tid hölls han fången, balsamerades efter sin död och tillbads som en gudomlighet. I en av gamla testamentets äldsta böcker, Jobs bok, talas om krokodilen under namn av Leviatan och där varnas människan för att inlåta sig i strid med honom. Och det forntida Greklands äldste historieskrivare Herodotos, som levde mellan åren 484 och 424 före Kristus, beskriver ganska utförligt detta det största och farligaste bland nu levande kräldjur.

Den vanliga krokodilen, som även kallas nilkrokodil, finnes nästan överallt i det inre Afrikas och Madagaskars vattensamlingar. Synnerligen talrikt förekommer han i Nilens källföder och i Afrikas stora sjöar. I Egypten är han numera alldeles utrotad, sedan eldvapnet med sina spetskulor kunnat genomtränga hans beniga skalle och hans hårda hudpansar. Och allteftersom den svarta världsdelens söner lära sig hantera de modärna skjutvapnen, minska krokodilerna i antal.

Vår teckning visar oss detta kräldjurs

vederstyggliga utseende. Dess huvud är långt och platt med uppstående nos — och pannknölar. Det fruktansvärda gapet, som räcker ända upp till de gröna ögonen, är väpnat med sextioåtta vass-spetsiga, fotslänga tänder, med vilka han ledigt biter huvudet av en oxe eller krossar en människa, såsom teckningen visar. Den långsträckt kroppen är på översidan betäckt med hårda benplåtar av mörkbrun färg; kroppens undersida är något ljusare och hela huden tjock, seg och skrovlig. Fötter och ben äro jämförelsevis korta och svaga, så att han på land måste släpa sig fram på buken. Bakfötternas fyra klolika tår äro förenade genom en simhud, de främres fem tår äro fria. Stjärten är tjock och stark och avsmalnar mot spetsen till en på kant stående fena.

Det var ej underligt att forntidens folk, som inte hade andra vapen än stenslunngor, pilar och spjut, skulle frukta detta vidunder och jämnställa det med mörkrets furste själv, på vilken ingen slungosten, ingen pil och intet kastspjut gjorde någon skada. Och än i dag bliva hundratals av Afrikas svarta barn årligen of-

fer för hans rovlystnad, när de oförsiktigt nalkas flod- eller sjöstränderna, där han ligger på lur, dold under vattnet eller bland säv och nilgräs.

På land rör sig krokodilen inte så fort, men i vattnet är han en riktig mästare att komma fram. Han simmar så fort, att han klyver vattnet, som en pil klyver luften, och han dyker med samma utomordentliga snabbhet och säkerhet.

Mot middagstiden kryper krokodilen upp på låga sandbankar i floderna och i sjöarna. Här ligger han sedan och sover och solar sig vanligen i en ögla, så att huvud och stjärt äro nära varann. Där krokodilerna äro talrika, kan man få se hela skaror ligga på detta sätt under eftermiddagarna. Men när det blir afton, begiva de sig ut i vattnet för att söka rov.

Krokodilens föda består av fisk, som han fångar, av vadare och simfåglar, som han hugger i vattnet, av boskapsdjur, som

komma ned till stränderna för att dricka, kvinnor och barn, som komma ned till stränderna för att hämta vatten. Där krokodilen en gång funnit byte, dit återkommer han för att finna mer. I vattnet och vid stränderna äro de djärva och glupska, men på land äro de feqa.

Vid regntiderna kunna de lämna de större vattnen för att följa en bäck inåt land. Finner han där en större eller mindre pöl, stannar han där, så länge han har någon fuktighet kvar i dyn, där han till sist gräver ned hela kroppen. När den torra tiden inbryter, återvänder han till sin förra vistelseort.

En fullvuxen krokodil kan uppnå en längd av sex meter och riktigt gamla jättar ända till tio meter. Afrikas infödda äta krokodilens kött och mysen från hans myskkörtlar användes till att sätta lukt på den parfym, varmed landets svarta dötrar gnida in sin hud och sitt ulliga hår.

J. B. Gauffin

Ett litet barn skall leda dem.

Forts. fr. föreg. n:r.

Det låg jul i luften sista dagen i skolan. Det märktes på allting. Lärarinnan läste julberättelser, och barnen sjöngo den ena julsången efter den andra. Timmarna flögo, och det blev tid att bryta upp med en önskan om "god jul".

Ett ögonblick därefter var skolsalen tom.

Mille hade fått löfte att vänta på fröken. Men då de hand i hand kommo ut i den rena, klara vinterluften, vem stod väl där om inte Ebbe? Kunde någonting vara mera olägligt? Och han, som annars brukade vara bland de första på hemvägen! Men nu hade han lovat Mille att visa henne den stora snöfästningen, som gossarne hade byggt sade han. Ebbe var kompaniets kapten och mycket stolt över sin värdighet.

"Men Ebbe, jag vill inte gå med dig i dag", ropade Mille otåligt. Gå du själv.

Jag har viktiga ting att tala med fröken om.

Ebbe var dock ej så lätt att bli kvitt, och då fröken leende tog hans parti, slutade det med, att de alla tre följdes åt nedåt gatan.

"Fröken, vad är en växel för något?" utbrast Mille efter en lång stunds tystnad.

"Men kära barn, en sådan fråga! Hur har du kommit att tänka på det? Du har då väl inga växlar ute?"

"Nej", sade Mille allvarsamt utan att låta störa sig av frökens leende och Ebbes förbluffade min. "Men det är någonting med far och en växel, som är ledsamt, och jag ville gärna veta, vad en sådan är för något, och vem som skriver den."

Lärarinnan dröjde ett ögonblick. Därpå förklarade hon saken i korthet och utan att fråga mera. Hon var icke okun-

nig om att det inte stod väl till hos Jansons, Milles föräldrar. Det var för tillfället det stående samtalsämnet i trakten, hur hård "den gamle gnidaren" Book var emot dem. Mille lyssnade med uppmärksamhet och Ebbe kom med en och annan fråga.

"Vi ha förresten allesammans ett slags växel med Tiden", slutade fröken. "Han har lånat var och en av oss ett mått av dagar. Några av oss kräver han ut sin fordran av mycket snart, mot andra är han överseende och tillåter oss att leva längre och längre, ibland ända till sjuttio åttio år. Men sent eller tidigt — Tiden skall nog vara redo att utkräva sin fordran av oss.

Barnen stirrade på henne. Mille, som nyss hade tyckt, att alltsammans stod så klart för henne, kände sig icke längre så säker. Ack om fröken ändå låtit bli att säga det där om Tiden.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 29 jan.—4 febr. 1912

- M. 29. Matt. 8: 5—13. Hövidsmannens tro.
T. 30. vv. 5—6. Hövidsmannens bön.
O. 31. v. 7. Jesu villighet att hjälpa.
T. 1. vv. 8—9. Hövidsmannens ödmjukhet och tro.
F. 2. v. 10. Jesus berömmar hövidsmannens tro.
L. 3. vv. 11—12. Han fördömer Israels otro.
S. 4. v. 13. Jesus hjälper hövidsmannens tjänare.

Söndagsskoltext den 4 Februari.

Septuagesima.

Hövidsmannens tro.
Matt. 8: 5—13.

Minnesvers: Joh. 11: 40. Jesus sade till henne: Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?

Barnavännen 1912.

Tjuguniönde årgången. - 432 sidor, omkring 150 teckenningar.

- Redigeras -** av Anna och J. B. Gauffin under medverkan av flera barnavänner.
- Innehåller** en kort betraktelse över något Guds ord, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärlden, från missionsfälten, skildringar ur naturen, geografiska uppsatser och biografier, prisuppgifter m. m.
- Illustreras** med fina, nya originalklichéer.
- Utkommer** med ett nummer till varje söndag.
- Kostar - - -** å postanstalterna 1 kr. 25 öre. Vid rekvisition direkt hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm, av minst 10 ex. 80 öre exemplaret.
- Gratis - - -** följer söndagsskolans textbok för 1912, samt ett 16 sidigt *Sommarnummer*.
- Vinsten - -** tillfaller missionen.
- Beställes -** hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm.

Uppsala i Januari 1912, J. B. Gauffin.